

Perspex

Willem Donkers
directeur Memisa

4e jaargang • 14 • mei 2003

Congres Veiligheid

Perspectief

ChristenUnie-jongeren

Uitgave van Perspectief, ChristenUnie-jongeren

Afrika

Prikbord

Perspectief biedt aan:

Debattraining 'Cicero'

Een debattraining van hoog niveau die geleid wordt door professionele debaters van het Debatinstituut DCCC.

In deze cursus

- kom je meer te weten over debatvaardigheden
- word je daarin getraind en gecoacht
- treed je onder begeleiding in debat
- doe je mee aan een debatwedstrijd
- krijg je tips en trucs mee

De training is opgedeeld in drie avonden die plaatsvinden in september. De kosten zullen ongeveer € 20,- bedragen. Een koopje dus, vergeleken met andere professionele cursussen.

De cursus gaat alleen door bij voldoende aanmeldingen. Geef je dus gauw op bij Peter de Kluijver, via e-mail (peterdekluyver@zonnet.nl) of met een belletje naar 06 - 52 06 66 65.

We houden je op de hoogte. Mis het niet!

Actiedag Lokale Afdelingen

Beste Perspectief'er,

Weet je dat Perspectief op dit moment al zo'n 23 afdelingen heeft? Dit is een groei van ongeveer 90% in twee jaar tijd. Veel van deze afdelingen zitten momenteel nog wél in de opstartfase. Om die en andere redenen organiseert Perspectief dit jaar weer een **actiedag voor lokale afdelingen**, die plaatsvindt op **zaterdag 21 juni** op het partijbureau in Amersfoort.

Deze dag wordt georganiseerd voor leden die een afdeling van Perspectief willen opstarten en voor afdelingen die in de opstartfase verkeren. Ervaringsdeskundigen zullen alles vertellen over het opzetten en organiseren van een Perspectief-afdeling.

Het programma bevat

- workshops
- presentatie van het nieuwe stappenplan voor lokale afdelingen
- een aanmoedigingspeech van een ChristenUnie-kopstuk
- gelegenheid om ervaringen uit te wisselen en vooral ook gelegenheid om Perspectief-ers van andere afdelingen te ontmoeten...

Omdat blijkt dat afdelingen nog het meest van elkaar leren, roepen we ook alle actieve afdelingen op met hun kennis en ervaring andere afdelingen op te bouwen.

Houd de website in de gaten en geef je s.v.p. zo vroeg mogelijk op bij de jongerenwerkers van Perspectief: via e-mail info@perspectief.nu of telefonisch via 033 - 422 69 56 en vraag naar Mark Smidt.

Introductiecursus ChristenUnie

Voor wie? Perspectief-leden die meer politieke verdieping willen.

Wat? In één dag politieke verdieping in sneltreinvaart.

Waar? In het partijbureau in Amersfoort

Waarom? Jouw kans om, eenmalig, in één dag, de BASICS van de ChristenUnie onder de knie te krijgen.

Wanneer? **Zaterdag 10 mei 2003 van 10:00 tot 16:00 uur**

Hoe? Met behulp van readers die je na aanmelding opgestuurd krijgt en met behulp van workshops.

Informatie over de cursus kun je vinden op de website van de ChristenUnie: onder introductiecursus 1 en introductiecursus 2. De laatste is een geheel nieuwe cursus!

Je kunt je opgeven via info@perspectief.nu of met een telefoontje naar 033 - 422 96 51 of 033 - 422 96 56.

Politiek café Kampen: Buitenlands beleid van de ChristenUnie

Op **4 juni a.s.** organiseert Perspectief Kampen een Politiek Café met dhr. Eimert van Middelkoop over "Buitenlands Beleid". In verband met de kwestie-Irak is dit thema op het moment hoogst actueel. De vraag die centraal staat: hoe staat de ChristenUnie hierin?! Je bent **vanaf 19.30 uur** van harte welkom in De Mix, Venestraat 8 te Kampen.

Colofon:

Perspex wordt uitgegeven door
Perspectief, ChristenUnie-jongeren

Redactie:

Simcha Looijen (Hoofdredactie)
Karla Derks-Wolthuisen (Eindredactie)
Henk ter Haar
Wim Doddema (penningmeester)
Bert Heuvelman
Beverly Joseph
Josha Sietsma

Fotografie:

Rufus de Vries

Cartoonist:

Christian Zomers

Columnist

Leon Meijer

Redactieadres Perspex:

Postbus 439
3800 AK Amersfoort
tel.: 06-137 741 34
e-mail: perspex@perspectief.nl

Lidmaatschap:

Tot 18 jaar: € 7,-
18 tot 27: € 12,-
27 tot 30: € 17,-

Opzegging van het lidmaatschap
dient schriftelijk te gebeuren, tenmin-
ste 4 weken voor het eind van het jaar

Informatie:

Perspectief, ChristenUnie-jongeren
Postadres:
Postbus 439
3800 AK Amersfoort
Bezoekadres:
Puntenburgerlaan 91
3812 CC Amersfoort
tel: 033- 422 69 51
fax: 033- 422 69 68
info@perspectief.nl
www.perspectief.nl
www.ebate.nl

Bestuur Perspectief:

Voorzitter:
Marcel Benard
Anjerveld 11
2914 PA Nieuwerkerk a/d IJssel
tel: 06 - 14275167
e-mail: marcel.benard@12move.nl
Secretaris:
Pieter van Eijnsden
pveijnsden@hotmail.com
Penningmeester:
Wiebrand Cnossen
wiebrandcnossen@dolfijn.nl

Vormgeving en Druk:

Douglas Design, Ommen
BDU, Barneveld

Hopeloos Afrika

“In totaal worden 30 miljoen mensen met honger bedreigd. Maar door het Early Warningsysteem hebben we gelukkig steeds op tijd voldoende noodhulp kunnen geven. Het Early Warning Systeem betekent dat verschillende organisaties van de VN al in een vroeg stadium aan de bel trekt, omdat er een hongersnood aan dreigt te komen. Het probleem is dat mensen alleen geven bij schokkende beelden. Wanneer je kinderen ziet met holle ogen en bolle buikjes wordt er veel meer gegeven. Dat hele genuanceerde verhaal, het voorkomen van de dood van een hele hoop mensen, spreekt veel minder aan en heeft veel minder effect dan allerlei afschuwelijke beelden.”
Aldus Willem Donkers, directeur van de Samenwerkende Hulporganisaties en Memisa. Hij leidde de organisatie van de actie voor Afrika, Giro 555. Perspex had een gesprek met hem over tegenvallende resultaten, consumentenboycotten en de verwoestende werking van de ziekte aids.

Minne Prins reisde 5 weken door de binnenlanden van Angola. “De kokkin van ZOA-Vluchtelingen zorg in het vluchtelingenkamp Chipindo vertelde dat ze in 15 jaar tijd 3 keer weduwe en 12 keer moeder geworden was. Alledrie haar echtgenoten en elf van haar kinderen zijn door de oorlog overleden. Ze heeft nu nog één dochter.” Even verderop: “Werkelijk overal en nergens liggen lijken begraven en de restanten daarvan dringen door in het grondwater. Via het grondwater verspreiden de ontbindende lijken dodelijke ziektes als cholera en tyfus.”

Terwijl ik mijn bord spaghetti leeg eet, lees ik over honger in Afrika. Niet alleen een aantal van 30 miljoen mensen is onwezenlijk, ook een begrip als honger is voor ons hooguit een abstractie. Al die 30 miljoen mensen hebben hun eigen verhaal en hun eigen emoties. Is de dood voor ons een ingrijpend ongeluk, vooral wanneer hij te vroeg komt, in grote gedeelten van Afrika ligt de dood voortdurend op de loer. En ook de verwoesting van de ziekte aids brengt de dood als een regelmatige bezoeker in de huiskamer.

Dit nummer staat boordevol van Afrika; naast het interview met Willem Donkers en het reisverslag dwars door Angola, een artikel over aids, recensies van een aantal interessante boeken en wat zijn Mercy -ships eigenlijk?

Heel veel plezier met het lezen van deze Perspex. Hopelijk krijg je door het lezen van dit nummer een duidelijker beeld van Afrika.

Bert Heuvelman

“De vraag is ‘willen wij zelf onze welvaart afstaan?’” 4

Impressie van het congres ‘De angst regeert’ 8

Hopeloos Afrika? Een recensie 9

Hiv en aids: geen mythe 10

Bestuursnieuws 13

Een reisverslag door de binnenlanden van Angola 14

Leon Meijer: ‘Illusiepolitiek’ 17

InDebat: “Nieuwe politiek heeft gefaald” 18

Mercy Ships; ‘Varend ziekenhuis voor de kust van Afrika’ 20

Gedeelde wereld: een recensie 22

Hij studeerde sociale geografie, stond een aantal jaren voor de klas als aardrijkskundedocent, deed een periode lang de PR voor Clingendael, daarna tien jaar de voorlichting bij Foster Parents en is nu al weer zo'n zeven jaar directeur van Memisa. Willem Donkers, een man die uit de soms troosteloze situaties juist perspectief en hoop ziet in de kleine lichtpuntjes. "Als je naar het 'nu' kijkt, kun je denken dat het hopeloos is, maar je moet naar de langere termijn kijken en dan zie je dat de positieve effecten er wel zijn." In het hoofdkantoor in Den Haag hadden we een intrigerend gesprek met hem. Over de hongerdreiging in Afrika, over ontwikkelingshulp en over het maken van de individuele keuze tussen welvaart en welvaart afstaan.

foto's: Rufus de Vries

Willem Donkers, directeur Memisa:

De vraag is 'willen wij een deel

4)

Memisa is in de jaren twintig ontstaan. De naam staat voor Medische Missie Actie. De hulporganisatie maakt deel uit van de samenwerkende hulporganisaties, de SHO. De SHO komt in actie wanneer er grote humanitaire rampen zijn of dreigen. Je kunt daarbij denken aan oorlogssituaties of aan grote natuurrampen. Het samenwerkingsverband is in '84 ontstaan omdat de media graag één aanspreekpunt wilden hebben voor grote media-acties, spotjes, documentaires, of andere mediaondersteuning. Het voorzitterschap van de SHO wordt om de beurt opgevuld door één van de betrokken organisaties. Op dit moment vervult Memisa / Cordaid het voorzitterschap en zo was Willem Donkers tot voor kort ook voorzitter van de SHO. Hij zat achter giro 555, de actie voor Afrika.

Kun je zeggen dat de aandacht voor grote hulpacties in de loop van de tijd steeds minder wordt? Bij de eerste grote televisieacties zaten we nog aan de buis gekluisterd...

"Iedereen roept dat er zo weinig aandacht voor deze actie was, maar wat wij merken is dat deze actie toch wel heel veel heeft opgeleverd. Tot nu toe 12 miljoen euro, dat is niet weinig. Gezien de middelen die we heb-

ben gebruikt is de actie succesvol. Het publiek is in mijn perceptie niet donatiemoe. Maar het is wel zo dat we niet één grote avond voor Afrika hebben gehad. Meestal als je een avondvullend programma hebt gehad, stroomt het geld in grote bedragen binnen. Het is vrij lastig om Hilversum, met al z'n netmanagers, op één lijn te krijgen. We hebben er niet bewust op aangestuurd om een avondvullend programma te maken, maar de publieke omroepen hebben het ons ook niet aangeboden. In het nieuws hebben we wel gemerkt dat Afrika toch een beetje naar de achtergrond verdrongen is door onze binnenlandse politiek van vorig jaar; de moord op Fortuyn, de perikelen rond de LPF. Nu is er de oorlog in Irak die ons in het nieuws verdringt. We hebben daarom onze maart-actie naar voren geschoven, omdat we wisten dat er een oorlog aan zat te komen. Het risico is dat onze actie naar pagina 7 van de kranten verdwijnt."

Het is ongenueanceerd om te roepen dat alles toch in de zakken van corrupte regeringsleiders verdwijnt.

Is het niet heel frustrerend om naar de achtergrond te worden geschoven terwijl je weet dat een humanitaire ramp dreigt?

“Soms denk je wel ‘waarom is er nu zo weinig aandacht voor, waarom gaan er geen journalisten naar Afrika’. Verschillende organisaties van de VN werken tegenwoordig met een Early Warning System. Dat betekent dat men nu al in een vroeg stadium aan de bel trekt, omdat er een hongersnood aan dreigt te komen. In het verleden werd men opeens met een hongersnood geconfronteerd, terwijl het dan eigenlijk allang te laat was. Deze hongersnood werd al in juni vorig jaar door de VN voorspeld. Toen heeft men al aan de bel getrokken. Eerst dacht men dat de hongersnood in december echt zou uitbreken, maar door allerlei hulp en donaties kon er tot maart voedselhulp gegeven worden. Nu kunnen we gelukkig al hulp geven tot juni. Het Early Warning System heeft dus echt geholpen.”

Hoe groot is het probleem?

“In totaal worden er 30 miljoen mensen met honger bedreigd. In de zuidelijke landen zo’n 15 miljoen en in noordelijk Afrika, zoals Ethiopië, Eritrea en Sudan nog eens zo’n 15 miljoen. Maar door het Early Warning

erger wordt. Is dit de ergste hongersnood die er ooit geweest is?

“In sommige landen is de situatie nog nooit zo slecht geweest. Dat komt met name doordat er nu landen bij betrokken zijn die deze problemen vroeger nooit kenden. Zimbabwe was bijvoorbeeld altijd de graanschuur van Afrika. Die had zelfs een groot overschot en grote reserves. En nu is er ook in Zimbabwe een voedseltekort. Dat komt door een grotere droogte, maar zeker ook door politieke factoren. Een groot gedeelte van de boerenbedrijven in dat land functioneert niet meer. In de Afrikaanse situatie is bijna altijd sprake van voedseltekorten tussen de oogsten in. Meestal, door zelf

voorraden aan te leggen kan men door de moeilijke situatie heen komen, maar als de oogst uitblijft door bijvoorbeeld droogte, maar zeker ook door politieke

want toestanden, dan kan de situatie zo verslechteren dat er echt sprake is van hongersnood. Dan moet er hulp van buitenaf komen.

Tegenwoordig komt er ook meer aandacht voor structurele oplossing en verbeteringen van de landbouw. Daarin zie je dat de situatie ook structureel verbeterd kan worden voor de komende jaren.”

Het probleem is dat mensen alleen geven bij schokkende beelden.

van onze welvaart afstaan?’

System is er dus gelukkig nooit echt sprake geweest van een hongersnood. We hebben steeds genoeg op kunnen halen om noodhulp te bieden. In juni hopen we dat er weer een nieuwe oogst geweest is, dat het klimaat wat gunstiger is en dat we de hongersnood echt hebben kunnen voorkomen.

Het probleem is dat mensen alleen geven bij schokkende beelden. Wanneer je kinderen ziet met bolle buikjes en holle ogen of andere schokkende beelden, wordt er veel meer gegeven. En het is lastig uit te leggen dat als je nu geeft, je de dood van een hoop mensen kunt voorkomen. Dat hele genuanceerde verhaal spreekt veel minder aan en heeft veel minder effect dan die afschuwelijke beelden waarin je ziet dat mensen echt van de honger omkomen.

We vonden het voor onszelf moreel onverantwoord als we niet nu al met deze actie waren begonnen, maar gewacht hadden tot er daadwerkelijk duizenden en duizenden mensen zouden sterven van de honger. Juist doordat je eerder begint met een actie, heb je uiteindelijk ook minder geld nodig om het probleem aan te pakken.”

Als je de aantallen hoort van 30 miljoen mensen, dan lijkt het wel alsof het steeds

Op welke manier werkt Memisa samen met die landen? Via gouvernementele en niet-gouvernementele ontwikkelingsorganisaties (NGO's)?

“Het ministerie van Buitenlandse Zaken (Buza) geeft veel geld via internationale organisaties van de VN, zoals het World Food Program en de UNHCR.

Daarnaast geeft Buza veel geld aan de verschillende hulporganisaties. Het voordeel daarvan is dat deze hun eigen accenten in de hulpverlening hebben en hun eigen lokale contacten en netwerken hebben, waardoor transport lokaal geregeld kan worden en hulp eerder op de plek van bestemming komt.

Het belangrijkste is een goede efficiënte coördinatie van de voedselhulp, om te voorkomen dat werk dubbel gedaan wordt. Dat is één van de belangrijkste redenen waarom Buza via organisaties van de VN werkt.

Bovendien coördineren deze organisaties ook activiteiten en initiatieven van allerlei NGO's ter plaatse. Daar wordt met name de laatste jaren veel aandacht aan besteed.

Wij werken samen met veel lokale organisaties. In elk land is een bepaalde sociale structuur. In een nood-situatie kan die structuur tijdelijk wel weg zijn, maar er is altijd een erfenis van die

structuur. Om een land weer opnieuw op te bouwen, moet je ook gebruik maken van de oude aan-

wezige structuren. Door samen te werken met lokale organisaties kun je er mede voor zorgen dat die structuur, na de nood situatie weer wordt opgepakt. Zo werkt Memisa vaak samen met de oude katholieke netwerken van zuster- en patermissies. Omdat dit de hulpverleningsnetwerken van vroeger zijn.”

Maakt noodhulp eigenlijk niet ontzettend afhankelijk?

“Het probleem is dat je geen alternatief hebt. Je kunt die mensen niet gewoon laten sterven. Alleen: je moet natuurlijk wel zorgen dat je zoveel mogelijk probeert de structurele oorzaken van de hongersituaties aan te pakken. En dan loop je soms tegen nationale overheden

of internationale handelsbarrières aan. Nu voeren bijvoorbeeld veel Afrikaanse landen veel grondstoffen uit naar het westen, daar verdienen ze op zich niet veel aan. Het westen maakt daar weer halffabrikaten van en die worden voor een veel hogere prijs weer terugverkocht aan landen in Afrika. Je moet dus veel meer aandacht gaan besteden aan de productie ter plaatse. Wij hebben aan de andere kant ook nog eens heel hoge tariefmuren opgebouwd waardoor er oneerlijke concurrentie ontstaat. Op mondiaal niveau zou je er voor moeten zorgen dat landen uit het zuiden op een eerlijkere manier hun producten af kunnen zetten in het Westen en er dus meer aan kunnen verdienen.

Daarnaast speelt de schuldenkwesitie een belangrijke rol. Sommige landen moeten voedselreserves verkopen om aan hun verplichtingen richting de Wereldbank of andere landen te kunnen voldoen.

Om dit op te lossen is er een mondiale aanpak nodig.”

Wie is daar verantwoordelijk voor?

“Ja, wereldpolitiek, wereldleiders, westerse landen... Maar heel basaal komt het er ook op neer: willen wijzelf, de mensen in de straat, een gedeelte van onze welvaart afstaan? Willen wij meer betalen voor onze producten? Want al die tariefmuren zijn er om de prijzen van onze producten te beschermen. En waarom doen we dat? Omdat we verdienen aan onze producten en zo onze welvaart opbouwen.”

Hoe kan ik als klein persoon invloed uitoefenen op die grote internationale situatie?

“Als een enkel individu kun je je afvragen: waarom is er zoveel rotzooi in de wereld? Hoe kan dat nu en hoe kan ik daar iets aan doen? Dan zie je in de eerste plaats dat er ontzettend veel belangen spelen die je als burger niet allemaal kunt overzien. Maar ik denk dat je via je stemkeuze in de politiek al invloed uit kunt oefenen. Er zijn

een hoop politieke partijen waarin ontwikkelings-samenwerking een belangrijke plek inneemt.

Nederland is bovendien één

van de landen die het meest doet aan ontwikkelingssamenwerking. Op die manier geeft ze internationaal, samen met de Scandinavische landen, de toon aan en heeft dus ook vrij veel invloed op andere landen. Mensen die niet gaan stemmen geven hun invloed hierin al uit handen.

Daarnaast kun je je aansluiten bij allerlei bewegingen en organisaties die steeds wijzen op de oorzaken van honger en internationale oneerlijkheid. Zij gaan voortdurend in debat en proberen de publieke opinie te beïnvloeden. Door je met zo'n gezelschap te engageren, beken je ook al kleur.

Heel concreet kun je natuurlijk zelf ook meewerken aan initiatieven, door te doneren.”

Is al die ontwikkelingshulp niet weggegooid geld? Je pakt toch de oorzaken niet aan?

“Er zullen vast voorbeelden zijn waarin het niet goed gaat, maar er zijn ook meer dan genoeg voorbeelden waarin het wel goed gaat. En zeker ook als je ziet wat we met onze actie van giro 555 kunnen doen, waardoor we mee hebben kunnen helpen om een hongersnood daadwerkelijk te voorkomen.

Het is ongenueanceerd om te roepen dat alles toch in de zakken van corrupte regeringsleiders verdwijnt.

Natuurlijk zijn er zaken die minder gaan, maar juist daarom is het ook een voordeel dat wij samenwerken met lokale organisaties die los staan van eventuele corrupte overheden. Het geld gaat dus niet naar die zakken toe, maar wordt rechtstreeks aan (in ons geval nood-)hulp besteed.

Waar ik ook echt wel in geloof zijn consumenten-

boycotten. Of bijvoorbeeld het consequent kopen van Max Havelaar-koffie. Als

iedereen dat doet werkt dat écht! Dan zorg je er concreet voor dat die tussenhandel uitgeschakeld wordt en de koffieboeren écht een betere prijs krijgen voor hun producten.

Een ander heel concreet voorbeeld: het eten van vlees. In een stuk vlees zit ontzettend veel voedsel, omdat een koe eerst ook flink moet eten voordat hij een dikke biefstuk af kan leveren. Als je dus minder vlees en wat vaker groente eet help je ook al mee aan een eerlijkere verdeling van voedsel in de wereld. Het klinkt allemaal misschien heel idealistisch, maar als iedereen dat zou doen, als er bijvoorbeeld een trend zou ontstaan, dan bereik je wel wat, hoe klein ook. Ik zie dat ook wel als een morele verplichting. Het consequent afstaan van een gedeelte van je welvaart en je welzijn. Daar komt het op aan. Daar begint het.”

Welke problemen spelen er nog meer, behalve de hongersnood?

“Het grootste probleem van Afrika is aids. Door aids is de gemiddelde levensduur met wel 20 jaar naar beneden gegaan. Hele generaties, van hoog tot laag op de sociale ladder, zijn besmet met het virus. Dat is een immense tragedie. Een groot gedeelte van de productieve bevolking, die moeten zorgen voor de opbouw van het land, sterft. Je komt nu de situatie tegen dat opa’s en

oma’s voor twintig tot dertig kinderen moeten zorgen. Maar ook in die uitzichtloze situaties zie je toch elke keer weer perspectieven, bijvoorbeeld dat er opeens medicijnen voor triple-therapie beschikbaar zijn. In Zuid-Afrika zijn we nu bezig om op grote schaal deze medicijnen beschikbaar te stellen.”

Heeft de omvang van het aids-probleem ook te maken met de acceptatie, of liever gezegd het ontbreken van acceptatie van aids?

“In die landen wordt aids heel slecht geaccepteerd, maar mensen zijn wel ziek en weten dat ze ziek zijn en slikken dus de medicijnen. Ze zullen niet zeggen dat ze aids hebben, dat is een enorm taboe. Ik heb zelfs meegemaakt dat ik bij een aids-patient was, hij zag er ontzettend slecht uit en hij vertelde me: “Ja, ik heb aids, ik weet het, maar ik heb het mijn moeder niet verteld want ze mag het nooit weten.” Zijn moeder laat me uit en zegt: “Ik

weet dat hij aids heeft, maar ik zal het nooit aan hem vertellen.” Van het aids-probleem kan ik heel moedeloos worden.

Maar toch kun je niet zeggen dat Afrika verloren is, je ziet toch op allerlei vlakken dat situaties ook verbeteren. De cijfers van aids-besmetting zijn nu het laagst in Uganda, terwijl daar in de tijd van Iddi Amin aids ontzettend heerste en het aantal besmette mensen hoger was dan in andere Afrikaanse landen. Daar zijn toen voor het eerst grootscheepse voorlichtingscampagnes geweest. Je ziet dus dat zulk soort dingen wel effect hebben, maar dat gaat niet van de ene op de andere dag. Als je dus naar het ‘nu’ kijkt, kun je denken dat het hopeloos is, maar je moet naar de langere termijn kijken en dan zie je dat de positieve effecten er wel zijn.”

Een conclusie?

“Geven aan Afrika heeft zin, het is geen bodemloze put. Bovendien kunnen we veel van Afrika leren. Mensen zijn ondanks alles toch altijd vrolijk, verwerken veel door bijvoorbeeld te dansen, de zon schijnt veel. Dat geeft een heel andere situatie dan bijvoorbeeld het grauwe Oost-Europa. Memisa heeft ook een aantal projecten in Kazachstan, maar als je daar over straat loopt, tussen de grauwe flatgebouwen door, dan loop ik toch echt liever in Afrika.

In Afrika vind je ook een grotere gemeenschapszin, iets wat wij vergeten zijn. Wij stoppen onze ouderen weg in bejaardentehuizen. Respect voor de ouderdom is bij ons helemaal verdwenen, terwijl je die gemeenschapszin in Afrika wel vindt. Als de één wat heeft, deelt hij dat met de ander, omdat hij nu wat heeft, maar net zo gemakkelijk zo meteen niets meer heeft en dan deelt de ander ook met hem. Gedeelde armoede noemen we dat. Of gedeelde rijkdom.”

'De angst regeert',

Zaterdag 29 maart organiseerde Perspectief het voorjaarscongres met als thema 'De angst regeert'. Het congres vond plaats in de Guido de Brès scholengemeenschap in Amersfoort. Om tien uur werd de dag geopend door dagvoorzitter Bert Heuvelman, met ongeveer 40 aanwezigen. De lezing werd verzorgd door de criminoloog dr. Nijboer, universitair hoofddocent aan de Rijksuniversiteit Groningen.

perspectief op veiligheid

Daarna werden de aanwezigen opgesplitst in groepjes voor de vier workshops, die tot de lunch duurden. De onderwerpen waren strafmaat, reclassering, Politie en (kleine) criminaliteit en het veiligheidsproject 'Veilig Amersfoort'. Bedoeling was om naast informatie over het onderwerp te geven, er ook praktisch mee aan de slag te gaan. Zo presenteerde het team van 'Veilig Amersfoort' een nieuwe cd-rom met 'de Aso test', bedoeld om jongeren bewust te maken van hun eigen gedrag.

Repressie of preventie

Het middagprogramma werd afgetrapt door Frank Visser met een gesproken column, gevolgd door een forum onder leiding van Reinier Koppelaar. Het forum werd gevormd door SP-kamerlid Jan de Wit, plaatsvervangend korpschef Teun Visscher van district Midden en West Brabant en André Rouvoet. Het begon met de stelling 'repressie of preventie', een gebied waarop De Wit en Rouvoet het akelig eens waren: "Handhaving, natuurlijk. Maar preventie is ontzettend belangrijk". Visscher werd gedurende het forum regelmatig geraadpleegd om meningen op de juiste feiten te toetsen. Ook werd gesproken over de problemen van het huidige soft-drugsbeleid. En gelukkig, nu stonden de meningen recht tegenover elkaar en was er sprake van een stevig debat.

Aansluitend kreeg het project 'Veilig Amersfoort' de gelegenheid hun Aso-test aan het hele congres te presenteren. Jan de Wit mocht hem in het bijzijn van alle aanwezigen proberen en kwam tot zijn grote opluchting als een goede vriend uit de bus.

Na een korte koffiepauze gingen André Rouvoet en Hans Valkenburg met elkaar en de zaal in debat over de oorlog in Irak. In alle rust konden beiden hun argumenten toelichten en duidelijk maken waarom zij tot hun verschillende standpunten kwamen. Het was erg nuttig om zo met elkaar van gedachten te wisselen. Wat opviel was dat de zaal redelijk gelijk verdeeld was over de steun aan de oorlog.

Het laatste uur tot de pauze werd gevuld door een talkshow onder leiding van Nico Schipper. Onderwerp was de normen en waardendiscussie, maar dat werd snel uitgebreid tot onder andere ontwikkelings-samenwerking en landbouwbeleid. Het was erg positief om zo met elkaar in debat te gaan. Dit is iets wat meer moet worden gestimuleerd. De eerste aanzet daartoe werd na het diner gegeven door Hans Valkenburg, die een debatcursus gaf en daarna een debatwedstrijd leidde. Concluderend kan worden gezegd dat de opkomst enigszins tegenviel, maar dat de inhoud ijzersterk was.

8)

Hopeloos Afrika

Door Klaas Quist

De komende maanden zijn cruciaal voor grote delen van Afrika. Vele miljoenen inwoners van verschillende landen in zuidelijk Afrika, maar ook in de Hoorn van Afrika worden met de dood bedreigd vanwege grote tekorten aan voedsel. Vanuit ons rijke westen zien we Afrika maar al te vaak als een hopeloos continent. Niet alleen de bevolking is zwart, hun toekomst ziet er ook zo zwart uit. Het continent kent vele problemen; oorlogen tussen staten en bevolkingsgroepen, corrupte machthebbers, 'goudzoekers', grote armoede, aids, analfabetisme, misoogsten, etc.

Patronagesysteem

Met zijn boek "Afrika, van de koude oorlog naar de 21e eeuw", is Roel van der Veen er in geslaagd om met feiten en analyses te schetsen hoe (Sub-Sahara) Afrika er voor staat en hoe ze daar is gekomen. De titel van het boek geeft aan hoe cruciaal de koude oorlog voor het continent is geweest. Daarnaast is de dekolonisatie ook een grote factor van belang. De grote vraag in dit boek is hoe de Afrikaanse machthebbers zich wisten te handhaven en wat dat voor Afrika betekende. Een van de grote problemen van de Afrikaanse machthebbers was dat hun macht niet stoelde op binnenlandse steun door middel van eerlijke en vrije verkiezingen. De staat was niet een middel om het land verder te ontwikkelen, maar vooral een middel om het eigen levensonderhoud veilig te stellen. Politieke en economische belangen vielen samen. Zogenaamde checks and balances, scheiding van machten en controle op de macht was er niet. Alleen dankzij een uitgebreid patronagesysteem wisten zij zich te handhaven, internationaal maar ook nationaal, met alle gevolgen van dien.

Hopeloos?

Hoe verder? Dat is niet in twee of drie woorden te zeggen. Daarvoor is het probleem te ingewikkeld. Een van de slotzinnen uit het boek wil ik je niet onthouden. "Een eenvoudige uitweg uit de gegroeide situatie is er niet. Voorwaarden voor verbetering zijn slechts embryonaal aanwezig."

Meer weten over dit prachtige continent? Ik zou zeggen, koop en lees het. Het kost een paar centen, maar dan heb je ook wat.

Klaas Quist is IMD partijcoördinator namens de ChristenUnie

Reageren? Kquist@christenunie.nl

Institute for Multiparty Democracy

Het Netherlands Institute for Multiparty Democracy (IMD) is een samenwerkingsverband tussen bijna alle Nederlandse politieke partijen die in de Tweede Kamer zitten. Het IMD probeert politieke partijen te ondersteunen in landen die op weg zijn naar een meerpartijendemocratie. De ChristenUnie is nauw betrokken bij het programma dat IMD in Tanzania heeft. Voor meer informatie over IMD zie www.nimd.org.

Hiv en aids: geen mythe

foto's: Rufus de Vries

Door Joshua Sietsma

Een dodelijk virus. Een ziekteverwekker die efficiënt en effectief is. Dit schepseltje, kleiner dan welke bacterie ook, stuurt mensen zonder pardon naar het dodenrijk. Dagelijks raken, naar schatting, meer dan 13.700 mensen geïnfecteerd met dit hardnekkig wezentje. Dat zijn 570 personen per uur. Negen en een half (?) wereldburgers per minuut. Het aantal doden is schrijnend en dit is maar het begin. Schrikbarende cijfers die niet liegen.

Volgens Geert Haverkamp, medewerker van Pharm Access International, zal het ontwikkelen van een vaccin tegen hiv nog jaren duren. Een bijkomend probleem is dat praten over hiv en aids in veel landen nog steeds in de taboesfeer hangt. Zelfs in deze huidige samenleving.

Pharm Access International

Geert Haverkamp is werkzaam bij Pharm Access International. De stichting is twee jaar geleden opgericht en heeft als doel het opzetten van behandelcentra en het constant aanleveren van medicijnen voor mensen met hiv en aids in ontwikkelingslanden. Ook bekijken ze de kwaliteit van behandelklinieken en zien ze erop toe dat de geldstroom zodanig blijft stromen dat de projecten draaiende blijven. 'Werken aan een wereld zonder aids' is dé uitdaging voor deze non-profitorganisatie. Volgens Haverkamp werkt Pharm Access, in samenwerking met lokale overheden, bedrijven en organisaties, aan programma's om lokale artsen en verpleegkundigen training te geven. Dit allemaal om epidemische gevolgen van hiv en aids te beperken.

Hiv-virus

Het taaie virus mikt vooral op mensen in ontwikkelingslanden, aldus Haverkamp. "Van de 60 miljoen mensen die besmet zijn (geweest) met hiv, zijn er 20 miljoen aan aids overleden. En van de 40 miljoen personen die nog in leven zijn, zijn er 30 miljoen woonachtig in Afrika." Het Humaan Immunodeficiëntie Virus, afgekort tot hiv,

"De schatting is dat binnenkort 30 miljoen kinderen wees worden."

tast het menselijk immuunsysteem aan. Mensen die besmet raken krijgen een slechte weerstand en worden dus zeer kwetsbaar voor ziektes en uiteindelijk dodelijke infecties, weet Haverkamp. “Kleine virusdeeltjes komen in je lijf terecht. Die nemen de taak over van de afweercellen en zorgen ervoor dat het immuunsysteem gaat haperen en vervolgens niet meer zal functioneren.” Met een slecht afweersysteem kan je lichaam niet meer de strijd aan met de kwaaltjes waar wij dagelijks mee in aanraking komen.

De T-helpercellen, verantwoordelijk voor de aanmaak van antistoffen in ons lichaam, worden zwaar aange-tast. Het hiv-virus verwijderd die helpercellen. Eenmaal buiten spel gezet, kan de vijand aanvallen en het lichaam ziek maken. Het stoffelijk omhulsel, het menselijk lichaam, kan dan terugstoten met alle kracht, maar dat zal niet baten. Personen met hiv worden ook wel seropositief genoemd.

Hiv is geen aids

Een persoon krijgt pas aids als hij of zij een infectie oploopt als gevolg van het zwakke en aangetaste immuunsysteem. Normaal gesproken zou een mens met een gezond afweersysteem dit virus niet toelaten. Deze opportunistische infecties zijn vaak levensbedreigend. Hebben de infecties eindelijk de gelegenheid om toe te slaan, dan kunnen hiv-patiënten een dodelijke longontsteking krijgen, maar net zo goed bepaalde vormen van kanker. Ben je besmet met hiv en krijg je een infectie, dan is de kans groot dat je aids (Acquired Immuno Deficiency Syndrome) hebt. Mensen die denken dat ze besmet zijn, kunnen zich laten onderzoeken. Ondanks geruchten dat deze testen onbetrouwbaar zouden zijn, zegt Haverkamp dat deze toch voor 99 procent betrouwbaar zijn. Let op: als ze correct en volgens de regels worden afgenomen.

Verschrikkelijke cijfers

Onlangs hebben de Verenigde Naties nieuwe cijfers uitgebracht. Wereldwijd zijn er meer dan 42 miljoen mensen met het hiv- of aids-virus. Dit is nog maar het beginstadium, zeggen de VN; men vreest voor wat de toekomst zal brengen.

Haverkamp: “De toekomst ziet er zeer somber uit. De helft van de besmette mensen is van de vrouwelijke sekse tussen de 18 en 40 jaar.” Het zijn naar schatting 19,2 miljoen besmette vrouwen met merendeels kinderen. Het aantal besmettingen zal alleen maar toenemen en de schatting is dat binnenkort 30 miljoen kinderen wees worden.

UNAIDS, het ‘aidsbureau’ van de VN, bracht ook cijfers uit over de personen die zijn gestorven als gevolg van aids. Het jaar 2002 was zeker turbulent te noemen. Charismatische figuren zorgden voor veel opschudding. Een chaotische instabiele politieke situatie. Een vrij

rondlopende Osama Bin Laden. Brazilië wordt Wereldkampioen voetballen. Een sneeuwuijl wordt ergens in Nederland gesignaleerd.

En 3,1 miljoen aids-doden alleen al in 2002 en 13 miljoen weeskinderen. Het zijn cijfers die in veel gevallen niet doordringen bij de mensen. In totaal zijn er, volgens UNAIDS, meer dan 22 miljoen mensen aan aids overleden.

Een ramp voltrekt zich over de wereldbol. Het is een epidemie die niet de aandacht krijgt die het verdient. Dagelijks sterven er duizenden mensen aan de gevolgen. Het moet wereldwijd doordringen dat dit onacceptabel is.

Medicijn

Het beste medicijn tegen aids is voorkomen om hiv op te lopen. Een goede voorlichting speelt hierbij een grote rol. Haverkamp: “Het is makkelijker om een boodschap over te brengen dan om mensen te behandelen.” Pharm Access besteedt inmiddels meer geld aan voorlichting dan aan behandeling.

Uit onderzoek blijkt dat hiv alleen overdraagbaar is als een persoon in aanraking komt met besmet bloed. Dat kan bijvoorbeeld door bloedtransfusies, maar ook door injectiespuiten, seksueel contact en van de moeder op een nog ongeborn of pasgeboren kind.

Veel mensen stellen nog vragen bij de manier van voorlichting: condooms of bijbels? “Ik ken veel Afrikanen die hartstikke gelovig zijn maar toch hiv oplopen. Bijbels

Aids is een epidemie die niet de aandacht krijgt die het verdient

uitdelen en wijzen op een leven van monogamie is in de praktijk niet echt geholpen” aldus Haverkamp. “Wel of niet gelovig. Het maakt niet zoveel uit.”

Cultuuromslag

In onze samenleving is het eigenlijk een beetje normaal geworden om met meerdere vrouwen naar bed te gaan.

Het is een norm met universele karaktertrekjes zonder christelijke waarden. Een monogaam seksleven is in Nederland grotendeels onvindbaar. De spotjes op televisie voor veilig vrijen zijn er niet voor niks.

Uit Europese cijfers over het jaar 2002 blijkt dat 51 procent van de personen met hiv dit hebben opgelopen na heteroseksueel geslachtverkeer. Bij 36 procent van de gevallen was er sprake van homoseksueel contact. Misschien is een cultuuromslag een goede oplossing. Aids zorgt voor ontwrichting in deze wereld die hunkert naar rust en vrede.

Ontwikkelingslanden lopen achter op het gebied van voorlichting. Het gebrek aan geld en ‘goodwill’ van internationale politieke leiders heeft ervoor gezorgd dat particulieren deze verzorgende taak overnemen. Daar is niks mis mee. Mensen die elkaar helpen is een goede zaak, want dat is hard nodig in veel Afrikaanse landen. Hierbij is ook een taak weggelegd voor de Nederlandse overheid, vindt Haverkamp. “Fondsen steunen en geld geven aan landen die niet de capaciteiten hebben om zelf aan projecten te werken, dat is belangrijk.” Projecten zoals Global Fund, De Wereld Bank en Stop Aids Now hebben als doel fondsen te werven om aids-projecten te steunen. Maar Haverkamp vindt dat de patiënten ook best wat actiever mogen demonstreren en eisen. “In de jaren ’90 waren de mensen actiever, werden er eisen gesteld en dat heeft alleen maar geholpen.”

“Het is makkelijker om een boodschap over te brengen dan om mensen te behandelen.”

Oplossing

Helaas is er nog geen medicijn gevonden om het hiv-virus te doden. Wel zijn er oplossingen gevonden om de verspreiding van dit virus in het bloed te reduceren. Mensen die het zich kunnen veroorloven om deze behandeling te betalen, moeten constant pillen innemen die ervoor zorgen

dat het hiv-virus wordt geremd. In Nederland wordt de behandeling grotendeels gedekt door het ziekenfonds maar in ontwikkelingslanden is het wel anders. “De medicijnen zijn erg duur. In Afrika kunnen maar weinig mensen deze behandeling betalen. Particulieren die in staat zijn om te betalen hebben een voordeel. Maar er zijn bijna geen voorzieningen, zelfs niet voor de mensen met geld”, zegt Haverkamp.

Veel organisaties houden zich eveneens bezig met het streven naar een veilig, effectief en betaalbaar vaccin. Dat vaccin zou wereldwijd beschikbaar moeten worden gesteld, zodat aids voorgoed uitgebannen zou kunnen worden. Maar de komst van zo’n vaccin zal nog jaren duren, volgens Haverkamp. “Minimaal vijf jaar en het maximum is onbekend.”

Mensen moeten meestal twee à drie keer per dag een handjevol hiv-remmers slikken. Dit kost veel inspanning en ook de neveneffecten kunnen lastig en pijnlijk zijn. Mensen kunnen hun levensduur verlengen met soms vijf jaar maar zelfs met tien jaar.

Ondanks het sombere perspectief blijft er hoop. Voor directe en structurele oplossingen is meer dan geld nodig. Mensen met wilskracht en veel motivatie kunnen het leven van patiënten vaak verzachten. Hopelijk dringt het tot de wereld door dat het onacceptabel is dat ontwikkelingslanden (bijna) geen toegang hebben voor een behandeling met aids-remmers. Een medische cocktail is van levensbelang voor miljoenen mensen.

Een medische cocktail is van levensbelang voor miljoenen mensen

Voor meer informatie over kun je kijken op:

www.stopaidsnow.nl
www.degroteonderneming.nl/aids.pagina.nl
www.unaids.org
www.pharmaccess.org

Een paar weetjes:

- Marihuana zorgt voor verlichting bij aids-patiënten in behandeling
- Wereldwijd dragen 36.000.000 mensen het hiv-virus
- Een kwart van de Zuid-Afrikaanse bevolking heeft hiv
- Elk jaar op 1 december is het Werelds Aids Dag
- Ongeboren baby’s met hiv-besmette moeders hebben een kans van 15 á 25% om besmet te raken
- Door gebruik van hiv-remmers kan een patiënt vaak langer overleven

Van het bestuur...

Door Marcel Benard

De afgelopen periode stond politiek gezien met name in het teken van de oorlog in Irak en de – inmiddels mislukte – formatiepoging tussen CDA en PvdA. Voor Perspectief stonden er ook belangrijke zaken op de agenda, zoals de algemene vergadering en het congres.

foto Rufus de Vries

Algemene vergadering

Op 28 maart werd de ledenvergadering van Perspectief gehouden. De opkomst viel erg tegen: ongeveer 1 % van de leden heeft de moeite genomen naar Amersfoort te komen. Het bestuur vindt dit erg jammer en zoekt naar manieren om dit bij de volgende vergadering beter te laten zijn. Er stonden namelijk belangrijke zaken op het programma, waaronder de benoeming van twee nieuwe bestuursleden, het beleidsplan en de begroting voor 2003.

Bij de begroting werd door leden die betrokken zijn bij diverse lokale werkgroepen een motie ingediend om de contributie te verhogen met twee euro. Het bestuur had al voorgesteld om de contributie met één euro te verhogen, maar de leden wilden dat er meer geld vrijgemaakt zou worden voor het lokale werk en wilden daar een extra euro per persoon voor vragen.

De contributietarieven voor 2003 zijn dan ook vastgesteld op € 7,00 voor leden van 12 tot 17 jaar, € 12,00 voor leden van 18 tot en met 26 en € 17,00 voor mensen van 27 tot en met 30. De andere contributietarieven zijn ongewijzigd. Naast de begroting werd ook het jaarverslag 2002 en het beleidsplan 2003 vastgesteld door de ledenvergadering.

De vergadering stemde in met de voordracht door het bestuur van Peter de Kluijver en Johannes de Jong als nieuwe bestuursleden. Zij gaan zich in het bestuur bezighouden met respectievelijk de portefeuilles Politiek Secretaris en Politiek Secretaris Internationaal. We zijn blij met hun komst in het bestuur.

Dassen

In het vorige nummer van Perspex stond een foto van het bestuur afgedrukt. Hierop zijn verschillende reacties gekomen. Deze reacties kwamen er op neer, dat verschillende leden de foto niet representatief vonden voor de leden. De foto is genomen op de verkiezingsavond van de ChristenUnie, waar de bestuursleden nette kleding gepast vonden. Het bestuur heeft hiermee niet willen suggereren dat het belangrijker zou zijn dan 'gewone' leden, zoals wel gezegd is.

Angola, land van grote olie- en diamantvoorraden. In potentie één van de rijkste landen van Afrika, misschien wel van de wereld. Angola, land van 25 jaar burgeroorlog, aids, hongersnood en grote vluchtelingenkampen. Hoe is dat mogelijk? Minne Prins, netwerkbeheerder in het gewone leven, reisde 5 weken door Angola. Hij vertelt over de lijken in de berm, wat hij zag in de vluchtelingenkampen en de rol van goede communicatiemogelijkheden voor de ontwikkelingshulp.

Een persoonlijk reisverslag: Drie dagen in de binnenlanden van Angola

Mijn ouders zitten nu 1,5 jaar voor ZOA-Vluchtelingen zorg in Angola. Ze wonen in de economische hoofdstad en minst getroffen stad van Angola, Lubango. De stad ligt in het zuiden van het land, terwijl de burgeroorlog zich met name in het midden en noorden afspeelde, in de buurt van de diamanten en olievelden. Mijn vader is onder andere verantwoordelijk voor allerlei logistieke zaken van de projecten die in de binnenlanden worden opgezet en uitgevoerd door de ontwikkelingswerkers ter plaatse. Daarnaast zorgt hij voor de juiste financiële verantwoording van de projecten.

Eind januari 2003 stapte ik op het vliegtuig om mijn ouders te bezoeken. Na een kleine vierentwintig uur vliegen, landde ik in Windhoek. Daar kreeg ik voor het eerst te maken met de vreselijke hitte in Afrika. Het was op de landingsbaan, ik had nog mijn Nederlandse (weliswaar lichte) winterkleden aan, maar toen ik daar uitstapte liep ik tegen een hitte van ongeveer 40 graden aan. En dat is vrij warm! Daar maakte ik ook voor het eerst kennis met midden-Afrika en zijn bureaucratie. Wat een ellende zeg!! Ik heb wel 2 uur moeten wachten tot ik door de douane was en m'n koffers kon ophalen. Om over

mijn visum nog maar te zwijgen...

Om dat visum te regelen moest ik met de taxibus naar Oshakati. Dat zijn van die bussen waar veel te veel mensen en bagage in en op en over gaan. Wat een avontuur zeg! Ik ben onderweg veel dingen tegengekomen, om er maar een aantal op te noemen. Heel veel springbokken, hyena's en schitterende uitzichten op een onvoorstelbaar mooi land. In Oshakati hebben we het visum kunnen regelen en dat wel binnen een halve dag en voor Afrikaanse begrippen is dat behoorlijk rap...

10 februari 2003: Chipindo; de dagelijkse realiteit in een dorpsgemeenschap

's Ochtends vroeg, 10 februari, stapte ik in een wankel (één propeller) MAF-vliegtuigje om een tocht te maken door de binnenlanden van Angola. We gingen daar een

Executeurs en familieleden van geëxecuteerden moeten soms in één gemeenschap wonen

aantal ZOA-projecten bezoeken die gekenmerkt worden door 'resettlement', de reïntegratie van soldaten uit het rebellenleger 'UNITA' in de 'normale' maatschappij. Tegelijkertijd worden grote vluchtelingenstromen teruggebracht naar hun oorspronkelijk woongebied. Zo kan het gebeuren dat executeurs en familieleden van geëxecuteerden in één gemeenschap samen moeten wonen. Dader en slachtoffer zijn opeens burens. Gek genoeg gaat dit redelijk. Mensen kennen geen wraakgevoelens, ze willen vooruitkijken. Wat achter hen ligt is al ellendig genoeg. Het werd ook een reis dwars door het hart van de Afrikaanse problematiek. Onderweg zagen we honger, grote armoede, slechte hygiëne en sterfte. Vaak ziekten die bij ons met een simpel penicillinekuurtje op te lossen zouden zijn geweest.

Wat me het meeste trof waren de verhalen van gewone burgers. Zo vertelde onze tolk Henrique (een jongen van 21) zijn verhaal. Op negenjarige leeftijd zag hij voor zijn ogen hoe een gevechtsvliegtuig de auto, waarin zijn moeder en drie van zijn zussen zaten, aan flarden schoot. Toen we op de plek kwamen waar dit gebeurd is, kon je nog steeds de kogelinslagen in het wegdek zien zitten. Een ander verhaal hoorde ik van de kokkin (35 jaar) van één van de ZOA-projecten in het dorp Chipindo. Ze vertelde dat ze in 15 jaar tijd, drie keer weduwe en twaalf keer moeder is geworden. Alledrie haar echtgenoten en elf van haar kinderen zijn aan oorlogsgeweld overleden. Ze heeft nu nog één dochter over.

Na een paar uur vliegen kwamen we aan in het vluchtelingendorp Chipindo. Het dorp is werkelijk waar compleet kapot geschoten. Van de weinige huizen die nog rechtop staan is geen enkele bewoonbaar. Naast ZOA-Vluchtelingenzorg zijn in Chipindo nog een NGO, de VN en tot voor kort ook Artsen Zonder Grenzen actief. Het dorp heeft een oppervlakte die even groot is als de provincie Utrecht. En met z'n onbegaanbare wegen is het een ontzettend lastig gebied om hulp te verlenen. De rest van de dag heb ik er over gedaan om de gemeenschappen binnen dit dorp te bezoeken. We reden met een auto van ZOA-Vluchtelingenzorg door het gebied en elke keer als we bij een gemeenschap kwamen werd de bevolking bij elkaar geroepen rond de auto. De hulpverleners inventariseren de behoeften van de mensen. Er is een

grote vraag naar zout en zeep, omdat dit de enige twee goederen zijn die ze niet zelf kunnen verbouwen.

Eens in de maand wordt geïnventariseerd hoeveel vluchtelingen zich in het dorp bevinden, omdat er nog dagelijks nieuwe vluchtelingen bij komen. Dat geeft grote problemen met de distributie van hulpgoederen, doordat je door de doorgaande groei van de vluchtelingengemeenschap voortdurend achter de feiten aanloopt.

Je kon de kogelinslagen nog in het wegdek zien zitten

In een vluchtelingenkamp hoef je natuurlijk geen 3-sterrenrestaurant te verwachten, dus er wordt

gegeten wat voor handen is. En dat is niet veel. De maaltijd bestaat avond aan avond uit rijst met tomatensaus, macaroni met tomatensaus, spaghetti met tomatensaus en bij hoge uitzondering uit aardappels met tomatensaus. En dan is er een feestje!

11 februari 2003: lijken in de put

De volgende dag ben ik aan de slag gegaan om een e-mail-systeem aan te leggen, waarmee de hulpverleners vanuit het veld kunnen e-mailen wanneer ze maar willen. Dat is een enorme vooruitgang in de communicatie en het versnelt het hulpverleningsproces enorm. Zonder dit systeem waren de lokale hulpverleners verstoken van communicatie met de buitenwereld, anders dan de schaarse radiocontacten.

Hulpgoederen zijn veel sneller besteld. Voor moeilijke en gevoelige beslissingen die discreet besproken moeten worden hoeven geen dagenlange reizen gemaakt te worden. Er is een veel geregelder contact met het thuisfront, waardoor het voor gezinnen gemakkelijk wordt om in de binnenlanden hulp te gaan verlenen. En ook contacten met medische specialisten zijn bij ongevallen veel sneller en directer te leggen.

De rest van de dag heb ik in de directe omgeving van de ZOA-compound rondgelopen. In het dorp zelf woont geen mens meer. Alle bewoners zijn in de laatste paar jaren van de burgeroorlog weggevlucht toen hun dorp dan weer door de ene en dan weer door de andere strijdende partij onder vuur werd genomen. Naderhand zijn de vluchtelingen gekomen die nu allemaal om het oorspronkelijk dorp heen wonen. Maar het dorp zelf is helemaal verlaten. De kapotgeschoten huizen, scholen en kerken, fonteintjes die niet meer werken en opvallend

genoeg veel waterputten, die laten zien dat het spookdorp Chipindo een redelijk ontwikkeld en rijk dorp was. Aan de restanten zie je nog duidelijk de Portugese invloeden vanuit de koloniale periode van Angola. De projectleider van ZOA-Vluchtelingen­zorg, Peter, vertelt me dat de waterputten geen van alle te gebruiken zijn, omdat het water overal verontreinigd is. Dat komt doordat de rebellen de putten gebruikten als dumpplaats voor de lijken. Dit water zal ook in de toekomst niet bruikbaar zijn.

Het is één van de grote problemen van Angola. Werkelijk overal en nergens liggen lijken begraven en de restanten daarvan dringen door tot in het grondwater. Als je een glas water drinkt zul je er weinig vreemds aan merken, maar het is niet verstandig om dit te drinken. Vooral niet voor een westerling die geen of weinig afweerstoffen heeft voor alle bacteriën die hier in het grondwater kunnen zitten. Al het water moet eerst gezuiverd en gefilterd worden omdat de ontbindende lijken dodelijke ziektes als cholera en tyfus verspreiden via het water.

Met de ondergaande zon ga ik, omdat er totaal niets te doen is, maar naar bed. Als ik in het pikkedonker op mijn bed lig en letterlijk geen hand voor ogen zie, realiseer ik me wat een echte nachtdonkerte eigenlijk is. Zo donker heb ik het in Nederland nog nooit mee gemaakt.

12 februari 2003: 4-wheeldrive in de modder

Vandaag gaan we op reis van Chipindo naar Kaluqumbue, een dorp van slechts 50.000 inwoners. Het was een reis van zo'n acht uur over hobbelige zandwegen. In 25 jaar burgeroorlog is er weinig tot niets gedaan aan onderhoud van, op zich goede, wegen. Veel van de normale wegen zijn niet of nauwelijks berijdbaar. Daarom zijn er naast de 'normale' wegen allerlei secundaire zandwegen gevormd. Deze wegen zijn eigenlijk alleen maar geschikt voor wendbare 4-wheeldrive voertuigen. Vooral in tijden van regen zijn het grote modderpoelen met enorme diepe kuilen en plassen. Het weinige Angolese handelsvervoer dat er is, maakt echter wel vaak gebruik van gewone vrachtwagens. Auto's

Wat me het meest is bijgebleven is de vriendelijkheid van de mensen

die in Nederland vaak allang niet meer door de APK zouden komen, zijn hier tot de nok toe en hoger gevuld met allerlei handelswaren. Vaak zitten er mensen op het dak van de vrachtwagens om de gammele spullen bij elkaar te houden. Dat dit niet goed kan gaan kwamen we ongeveer halverwege onze reis tegen in de vorm van een omgeval­len vrachtwagen. Maar geen nood, met man en macht en hulp van een grote legertruck werd de auto uit de modder getrokken, waarna het zijn reis kon vervolgen.

Onderweg werden we ook hard geconfronteerd met de realiteit van de burgeroorlog. De chauffeur waarschuwde ons dat de weg het enige veilige stukje land was. De enige veilige strook grond in een landschap dat bezaaid ligt met landmijnen. Aan de oppervlakte een schitterend panorama met een fantastische natuur, maar vlak daar­onder de onzichtbare explosieven en hun slachtoffers. De skeletten kunnen niet begraven worden omdat de grond levensgevaarlijk en daardoor onbegaanbaar is.

Geen zwaarden, maar ploegscharen

Wat ik vooral heb ontdekt in de binnenlanden is dat armoede vreselijk relatief is. In Lubango hebben mensen lang niet altijd stromend water of elektriciteit, maar men is tevreden en dat merk je eigenlijk aan alles. Terwijl wij rijke westerlingen Lubango al arm vinden is het een paradijs vergeleken bij de dorpen waar ik geweest ben.

Wat me het meest is bijgebleven is de vriendelijkheid van de mensen. Ondanks vele jaren burgeroorlog kunnen mensen het toch nog opbrengen om 'gewoon' met elkaar te gaan samenleven en elkaars burens te worden. Mensen verlangen ernaar om in vrede te leven en zet-

ten daarbij, hoe moeilijk ook, gevoelens van haat en wraak opzij. Een kindsoldaat zit gewoon weer op school en soldaten worden boer of werken keihard om hun zoons naar school te kunnen sturen.

Kindsoldaten

Uit een rapport van de Coalitie tegen het gebruik van Kindsoldaten bleek dat er momenteel in heel Afrika meer dan 120.000 kinderen van onder de 18 jaar deelnemen aan gewapende conflicten. Er zijn zelfs kinderen bij die niet ouder zijn dan zeven of acht jaar. In Algerije, Angola, Burundi, Kongo Brazzaville, de Democratische Republiek Kongo, Liberia, Rwanda, Sierra Leone, Soedan en Oeganda is het probleem het grootst. Kinderen worden ontvoerd door milities, maar ook Afrikaanse overheden stoppen kinderen onder dwang in haar leger.

Leon Meijer is chef de bureau en beleidsmedewerker van de Eurofractie ChristenUnie-SGP op de terreinen landbouw en plattelandontwikkeling en visserij. Met ingang van deze Perspex vind je hem op deze plek.

Illusiepolitiek

De 'containment policy' van Veerman heeft niet gewerkt. Zijn aanpak van isolatie bevat inmiddels voldoende ingrediënten voor Chicken run II. Met een pluimvee-uitgaansverbod en kippenvrije bufferzones wilde Veerman de Gelderse Vallei afsluiten van de gevederde buitenwereld. Helaas duikt het virus op in Limburg. Zonder bemoeienis van de Veiligheidsraad stuurt Veerman het leger erop af. De troepenopbouw in de regio verloopt volgens de burgemeester van Ospel tergend langzaam. Het 42ste tankbataljon uit Havelte is ruim een etmaal onderweg, maar goed dat ze niet naar Basra moeten. Het Belgisch leger, gestationeerd op granaatworpafstand, had sneller ter plaatse kunnen zijn. Premier Verhofstad, fel voorstander van een snelle Europese reactiemacht, is echter pertinent tegen de inzet van zijn leger in internationale conflicten. Geheel tegen gangbare militaire strategieën in kiest Veerman voor het ruimen van binnenuit: hij begint bij de haard en ruimt vervolgens naar buiten toe.

Gepensioneerde analisten en zelf verklaarde specialisten melden dagelijks bij het NOS journaal dat je van buiten naar binnen moet ruimen. Ze verbazen zich overigens wel over meerdere militaire strategieën. Veerman trekt zich er niets van aan. En terwijl er op de straten van Amsterdam geen haan naar kraait, worden miljoenen van zijn soortgenoten vergast.

In een ander deel van de wereld heeft containment policy ook niet gewerkt. Althans zo meent men van Anglo-Amerikaanse zijde. Niet iedereen is daar van overtuigd. Nederlandse politici die van oudsher meer met Moskou gelieerd waren, kunnen hun anti-Amerikanisme niet zomaar opzij zetten. Datzelfde geldt voor wereldmachten uit de antieke oudheid. De Franse president Chirac, wiens

troepen net terugkeren uit Ivoorkust waar ze orde en rust herstelden zonder VN mandaat, gunt Saddam meer tijd. Chirac kent Irak, hij tekende voor de levering van een kerncentrale die in 1981 door de Israëli's werd gebombardeerd. Een vooruitziende blik van een profetisch volk. Schröder is überhaupt tegen oorlog. De Duitse geschiedenis is tenslotte een schoolvoorbeeld van hoelang je een dictator met rust moet laten. Ook Poetin die zojuist Tsjetsjenië nog bezocht heeft, ziet niets in een aanval op het toch altijd met olie betalende Irakese regime.

Nederland steunt de oorlog alleen politiek. Dankzij kolonel Jan Blom weet de wereld niet meer wat dat betekent. Niemand is voor een oorlog, maar beweren dat de containment policy werkt, is beweren dat het vogelpestvirus beperkt is tot de Gelderse Vallei. Illusiepolitiek van het soort Al-Shahaf, Iraaks minister van ontkenning: "There are no Americans in Bagdad." Ik kies graag een betrouwbaarder woordvoerder: Rouvoet spreekt voor mij!

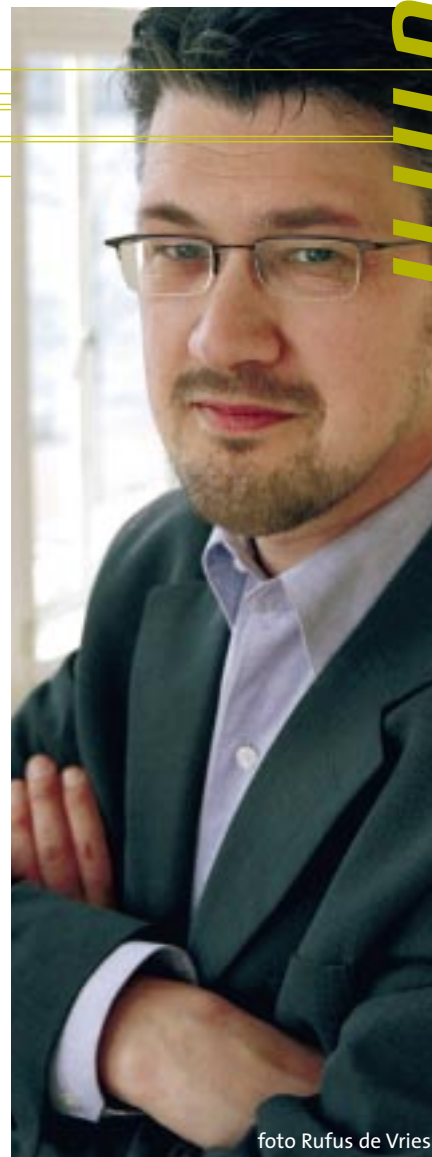

foto Rufus de Vries

In deze rubriek gaat **Perspectief-voorzitter Marcel Benard** in debat met de voorzitter van een andere politieke jongerenorganisatie. Voor dit nummer bond hij de strijd aan met **Wouter Wijnmaalen**, voorzitter van de Jonge Fortuynisten.

Marcel: Ik vermijd liever het gebruik van de term 'nieuwe politiek', want wat ik er van gezien heb, was bepaald niet nieuw. Het behartigen van eigen belangen en het bovenaan stellen van de 'Not in my back yard'-gedachte is beslist al ouder dan een à twee jaar.

Laat ik echter beginnen met een positieve opmerking. Ik waardeer het streven van de LPF naar minder overheidsbureaucratisme. Daarin staan ChristenUnie en LPF dicht bij elkaar. Met name in gebieden als het onderwijs en de zorg moet het bureaucratisme teruggedrongen worden.

Over het algemeen genomen heeft de politiek van nieuwe partijen als Leefbaar Nederland en de LPF gefaald. Niemand is in staat gebleken na de gruwelijke moord op Pim Fortuyn een zelfde aantrekkingskracht uit te oefenen op burgers en

foto's: Rufus de Vries

De nieuwe politiek heeft gefaald

partijgenoten. Het gebrek aan een samenbindende politieke inhoud zorgde voor ruzies en mooie mediatijden. Het zou komisch zijn om te zien als het voor het land niet zo triest was.

Wouter: Ik ben het niet eens met de vergelijking van de term 'nieuwe politiek' zoals gevoerd door de LPF en het behartigen van eigen belang en het bovenaanstellen van de 'Not in my back yard'-gedachte. Deze vergelijking is nergens op gebaseerd. Weliswaar is er veel gerotzooi geweest. Echter had dit te maken met een aantal factoren. Zo is de LPF een nieuwe partij met alle problemen van dien, is de lijsttrekker vermoord, bestond de fractie uit 26 "managers" die altijd eigen baas zijn geweest en nu ineens in teamverband moesten werken, was er geen politieke ervaring, heeft de media ook niet echt in ons voordeel gewerkt en tal van andere oorzaken die het geruzie kunnen verklaren. Natuurlijk waren er ook een aantal mensen die gewoon niet geschikt waren om te functioneren als politicus. Deze problemen hebben geen enkel verband met de term 'nieuwe politiek'. De nieuwe politiek houdt in dat de burger weer betrokken is, dat mensen weer naar de stembus gaan, mensen het nieuws weer gaan volgen, weer geïnteresseerd zijn in de politiek. En hierin heeft de nieuwe politiek zeker niet gefaald. De bevolking is zich sinds de opkomst van de Lijst Pim Fortuyn veel meer gaan interesseren voor de poli-

tiiek dan voorheen. Een tweede aspect van de nieuwe politiek is het verminderen van bureaucratie. Niet alleen op de departementen, maar ook in de Tweede Kamer. Door oeverloze procedures en regels wordt het debat ondermijnd en is de twee-

de kamer een saai grijs gebeuren waarbij het voor de normale man op straat erg moeilijk is om zich hiervoor te interesseren. De tweede kamer is één groot ritueel om minister Nawijn te citeren. Het feit dat direct de volgende dag de gehele tweede kamer en de regering een hele dag heeft besteed aan het ouwehoeren over dat Nawijn dat niet had mogen zeggen stelt Nawijn al in het gelijk. Deze verloren dag had besteed kunnen worden aan belangrijker zaken. Een derde aspect van nieuwe politiek is de pragmatische non-ideologische aanpak waarbij ook het eeuwenoude links/rechts spectrum doorbroken wordt. Oplossingen worden niet meer gezocht in de eigen ideologie wat zijn beperkingen heeft. De basis van politiek bedrijven is in de nieuwe politiek het analyseren van de problemen die in de samenleving spelen. Hierom is het ook van belang dat goed naar de burger wordt geluisterd. De zogenaamde proefballonnen komen hier goed van pas. Nadat problemen gesignaleerd zijn worden alle mogelijke oplossingen op een rijtje gezet waarna een selectie wordt gemaakt om tot een paar oplossingen te komen welke de beste oplossing bieden. Veel wetten zijn dan ook al eeuwenoud en al lang niet meer van toepassing op de huidige samenleving. Dit in tegenstelling tot de aanpak van de oude politiek waarbij in de eigen ideologie en in het eigen

"De nieuwe politiek houdt in dat de burger weer betrokken is, weer naar de stembus gaat en het nieuws weer gaat volgen"

rechts/links spectrum naar een oplossing wordt gezocht, waarbij dit plaatsvindt in achterkamertjes, zonder volksraadpleging.

Marcel: Het is nog maar de vraag of burgers meer betrokken zijn geraakt bij de politiek. Er is weliswaar veel gepraat over Pim Fortuyn, over Harry Potter, over Heinsbroeks waarden en over de vliegtuigspottende Herben, maar dat is voor mij nog

geen betrokkenheid bij de politiek. Die betrokkenheid moet blijken uit een meedenken over problemen in de samenleving. Dat is naar mijn smaak veel te weinig gedaan door burgers. En de politieke punten waar men dan warm voor loopt (veiligheid, immigratie, buitenlanders) worden dan ook nog eens puur benaderd vanuit de eigen problemen. Zo'n benadering – die ik een 'Not in my back yard'-benadering noem – kan niet verder komen dan het over de heg gooien van de problemen. Mensen moeten begrijpen dat burgerschap niet alleen rechten, maar ook plichten met zich meebrengt. Dit alles neemt uiteraard niet weg, dat er problemen zijn die serieus genomen moeten worden door politici. De problemen in zorg en onderwijs en de problemen rondom veiligheid moeten aangepakt worden met alle mogelijke middelen. In het bestrijden van problemen mogen democratische spelregels echter niet zomaar overboord gegooid worden. De

opkijken als zij enkele rechten kwijt raken. Iemand die een moord pleegt hoeft in de gevangenis niet als prins behandeld te worden en hoeft wat mij betreft ook geen overdreven privacy rechten te hebben zoals nu het geval is. De nadruk moet gelegd worden op de slachtoffers en niet op de daders zoals nu het geval is. Dit zorgt er namelijk ook voor dat mensen het vertrouwen in de politiek kwijt raken. Mensen snappen het rechtssysteem niet meer en gooien de knuppel in het hoenderhok en geven de hoop op. De politiek moet er juist voor zorgen dat een systeem wordt gecreëerd waarin mensen vertrouwen KUNNEN hebben, en stoppen met het verdedigen van systemen die gefaald hebben. In plaats van de verdediging te kiezen zouden zij het systeem juist moeten verbeteren, wijzigen. Natuurlijk moet de regering aanspreekbaar zijn op uitlatingen van ministers, maar dit moet niet overdreven worden en alleen gebeuren als er daadwerkelijk

“Nieuwe politiek is de pragmatische non-ideologische aanpak, waarbij ook het eeuwenoude links/rechts spectrum doorbroken wordt”

regering moet aanspreekbaar zijn op uitlatingen van ministers. Politiek moet met meer waarden rekening houden dan alleen met efficiëntie en doeltreffendheid, denk bijvoorbeeld aan wetmatigheid, rechtvaardigheid, gelijkheid en privacy. Een overheid die alleen maar efficiënt wil zijn, is voor burgers een grotere ramp dan een overheid die geld verspilt omdat democratische procedures gevolgd moeten worden.

Wouter: Het is juist niet erg als er ook met enige humor over politiek wordt gepraat, want dit houdt de mensen bij de les. En zorgt ervoor dat mensen ook beter opletten als het over belangrijke zaken gaat. Humor is dan ook een goed middel om de politiek wat aantrekkelijker te maken. Het moet geen regentengebeuren zijn dat alleen door enkele intellectuelen te volgen is, dat is de arrogante houding “Wij weten het wel beter, de burger is maar dom”. Met het feit dat het burgerschap ook plichten met zich meebrengt ben ik het volkomen eens. Dit moet dan ook veel meer benadrukt worden en mensen die hun plichten niet nakomen moeten ook niet gek

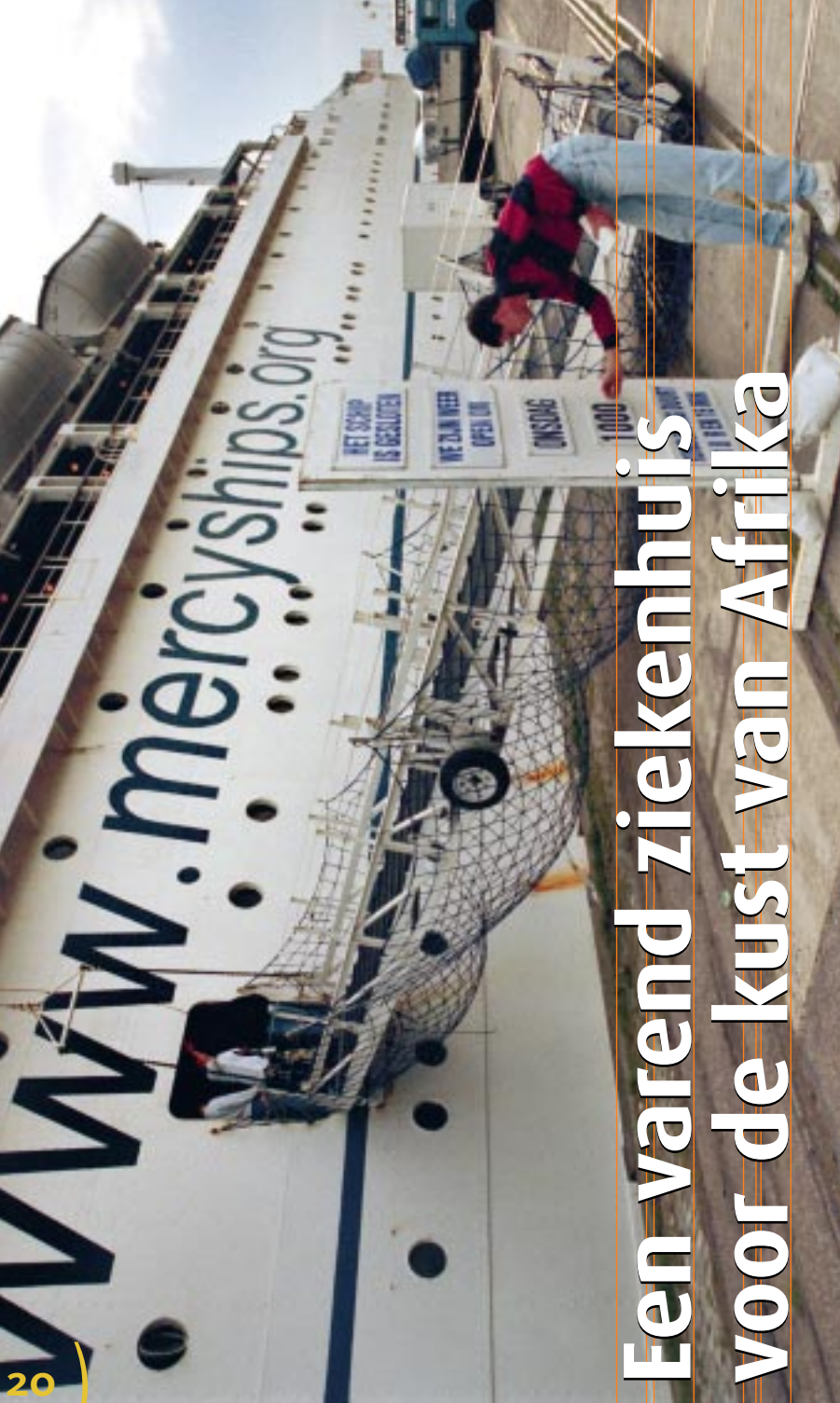
wat aan de hand is. De manier waarop dit nu gebeurt komt erg kinderachtig over. Natuurlijk heb ik niet gezegd dat we alles overboord moeten gooien en ons alleen nog maar moeten richten op de efficiëntie. Er moet een balans gevonden worden in efficiëntie en regels. Naar mijn mening zijn in de huidige situatie veel te veel regels.

Marcel: Waar systemen falen, moeten ze inderdaad veranderd worden. Gelukkig zie je in dat er meer meespeelt dan alleen maar efficiëntie. Dat brengt soms met zich mee dat bepaalde veranderingen niet of niet zo snel doorgevoerd kunnen worden. Maar zoals ik ook in het begin al zei, moet er waar dat mogelijk is gewerkt worden aan minder regelrang. De stelling is echter dat de 'nieuwe' politiek gefaald heeft. Daarvan blij ik zeggen dat die klopt omdat ook de 'nieuwe' politiek niet het vertrouwen in de politiek heeft terug kunnen brengen.

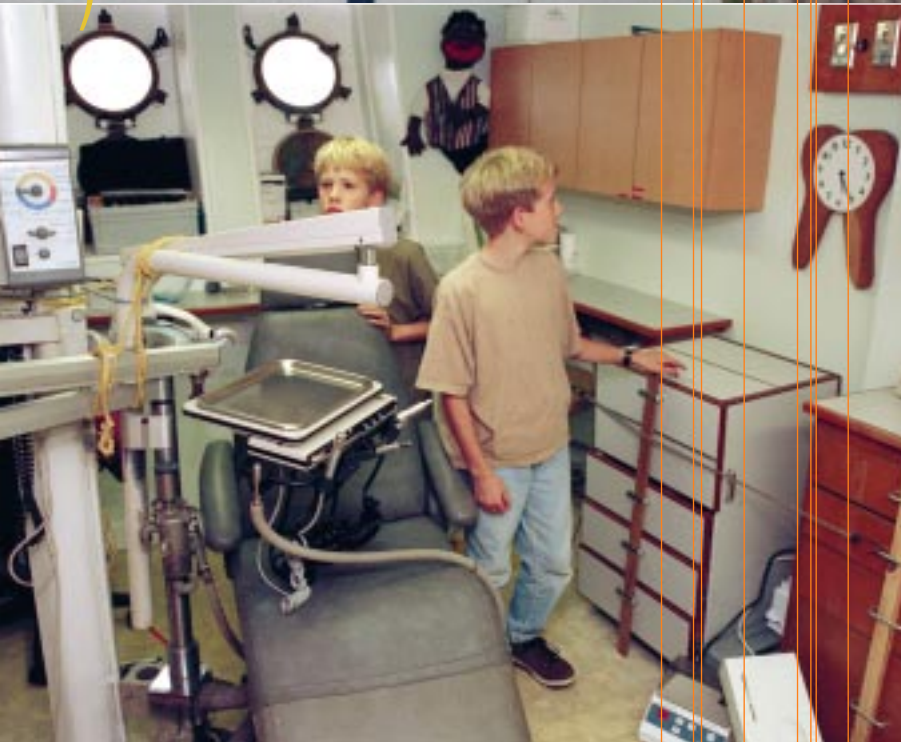
Wouter: Daar ben ik het niet mee eens. Het is nu nog veel te vroeg om te zeggen dat de 'nieuwe' politiek gefaald heeft. We zijn net van start gegaan. Verschillende dingen zijn in gang gezet. Het terugdringen van bureaucratie is het onderwerp van de dag, terwijl dit voorheen door geen enkele andere partij naar voren werd gebracht. Het kost even tijd om in Den Haag de boel schoon te vegen, maar er is een start gemaakt en er moet nog heel veel gebeuren. We zullen over 4 jaar kunnen evalueren of het gewerkt heeft of niet.

Marcel: Nogmaals, ik ben blij met de inzet van de LPF op het punt van de bestrijding van overbodige bureaucratie. De ChristenUnie had dat al in het programma staan toen de LPF nog niet eens bestond, dus laten we naast elkaar strijden voor het terugdringen van onnodige regels. Het springende punt is, dat kiezers zich in januari al niet meer aangesproken voelden door de 'nieuwe' politiek. De vlucht van het LPF via de SP naar de PvdA toonde dit aan. Het vertrouwen is zoek en de 'nieuwe' politiek heeft hierin gefaald.

Een varend ziekenhuis voor de kust van Afrika

Mercy Ships is een unieke christelijke organisatie die zeewaardige hospitaalschepen gebruikt voor hulpverlening en ontwikkelings samenwerking in gebieden waar de armsten van de wereld in diepe nood verkeren door armoede en / of rampen. De missie van Mercy Ships is het voorbeeld van Jezus Christus volgen zoals verwoord in Mattheüs 11: de twee handen van het evangelie lichamenlijk en geestelijk.

Door Karla Derks - Wolthuizen

Mercy Ships vaart over de hele wereld om hulp te verlenen aan de allerarmsten. De organisatie werkt met grote varende hospitaalschepen:

Anastasis, Africa Mercy en Caribbean Mercy. De Anastasis, het grootste schip, is al sinds 1983 in de vaart. De schepen beschikken onder andere over operatiekamers, ziekenzalen, röntgenapparatuur en tandartspraktijken. Op jaarbasis worden er ongeveer 1400 operaties uitgevoerd en worden er een paar honderdduizend mensen bereikt door de projecten. Het doel om jaarlijks een miljoen mensen te helpen komt dichterbij.

De bemanning van een schip bestaat uit koks, scheepsofficieren, verpleegkundigen, schoonmakers, artsen en chirurgen, boordwerktuigkundigen, leraren, kortom alles wat een kleine stad nodig zou hebben om een tijdje zonder hulp van buitenaf rond te kunnen komen. En dat zijn het: kleine varende steden met een 'inwoneraantal' variërend van 400 op het grootste schip tot 160 op het kleinste schip.

De Anastasis vaart op Afrika. Het schip wordt, net als de andere schepen, bemand door vrijwilligers. Van kok tot chirurg. Het bijzondere aan deze bemanning is dat ze hun kost en inwoning op het schip zelf betalen. Bedragen die oplopen van ongeveer 300 tot 600 euro per maand, afhankelijk van de tijd die men aan boord is.

Op uitnodiging wordt de lokale bevolking gescreend voor een tandheelkundige behandeling en worden dan vervolgspraken gemaakt. In Sierra Leone werd met 150 mensen een vervolgspraak gemaakt. In die periode werd door het Dental

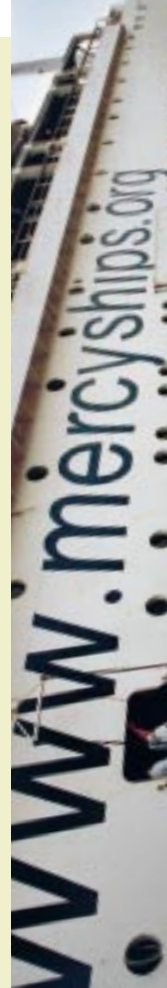
Team en de lokale tandarts de (kostenloze) tandheelkundige behandelingen verricht en aandacht besteed aan bijscholing, opleiding van tandartsassistenten en voorlichting aan patiënten en op scholen.

In veel landen is het voor de mensen niet mogelijk om operaties te ondergaan. In de meeste Europese landen kosten deze operaties vele duizenden euro's. Bij Mercy Ships kost eenzelfde operatie aan boord van een schip slechts 150 euro.

De medische hulpverlening wordt waar mogelijk gecombineerd met ontwikkeling en scholing. Er wordt samen met de lokale bevolking gewerkt aan projecten op het gebied van landbouw, medische verzorging, hygiëne, (bij)scholing en voorlichting. Zo werd in Sierra Leone een prothesekliniek opgericht, aangestuurd door Mercy Ships, maar zeker 80% van de arbeidskrachten is afkomstig uit de lokale bevolking. Binnen een jaar moet de kliniek zelfstandig verder kunnen draaien. Een ander voorbeeld is het inzetten van lokale chirurgen bij de operaties op het schip. Door hen mee te laten kijken en te laten opereren kan nieuwe kennis worden overgedragen.

Mercy Ships vervoert niet alleen mensen en materialen. In november vorig jaar nam de Anastasis 185 geiten en schapen mee aan boord. Geen Nederlandse geiten en schapen, want die kunnen niet overleven in het Afrikaanse klimaat. De dieren werden in het ene Afrikaanse land aan boord genomen en verplaatst naar Sierra Leone, die door de burgeroorlog een groot deel van de veestapel verloor. De dieren werden verdeeld onder 160 gezinnen, die door het Mercy Shipteam werden getraind in de verzorging van het vee.

Mercy Ships verkrijgt haar inkomsten uit giften. Die giften bestaan niet alleen maar uit geld, maar worden ook in natura geschonken. Je kunt dan denken aan medicijnen, computers, olie, voedsel, medische en technische apparatuur. Toen de heer Pronk, oud minister van ontwikkelingssamenwerking, hoorde van de organisatie, bezocht hij het schip een aantal keren in Afrika. Blijkbaar onder de indruk van wat hij daar zag, deed hij bij aankomst in Nederland direct een schenking. De organisatie wordt vrijwel overal door regeringen uitgenodigd. Het voordeel daarvan is dat bij een bezoek het gehele land betrokken is.

Mercy Ships kan alleen opereren in landen waar geen oorlog (meer) is. Afrikaanse landen zijn gebaat bij stabiele regeringen. Ghana is daar een goed voorbeeld van en daar gaat het nu goed. De directeur van de Nederlandse tak van Mercy Ships roept iedereen op om goed geïnformeerd te blijven over de problematiek in Afrika, maar ook in de rest van de wereld. Wij mogen leren van de motivatie en opgewektheid van de mensen in nood en hun drang tot leven. Afrika mag nooit bestempeld worden als opgegeven continent!

Welmoed Dijkstra (27) ging al twee keer mee op de Anastasis

“Via mijn studentenvereniging kwam ik in contact met iemand die mee geweest was op de Anastasis. Toen het schip voor een aantal weken in de haven van Den Helder lag, nodigde ze mij uit een bezoek aan het schip te brengen. Ik vond het allemaal wel leuk en aardig, maar het leek me niets voor mij. Tijdens mijn studie wilde ik wel eens iets anders doen, er even een poosje tussenuit. Ik zette mijn studie een half jaar stil om te kijken of het werk in de zending of de ontwikkelingshulp iets voor mij zou zijn. En toen kwam ik weer in contact met Mercy Ships. Ik ben toen voor vier maanden mee geweest als keukenhulp. En dat was geweldig.

Na mijn studie kreeg ik de kans om via de Anastasis als receptioniste bij een tandartspraktijk te werken. Dat trok mij erg omdat ik ook de kans kreeg om met de lokale bevolking te werken. Ik ben toen geld gaan inzamelen, omdat je de kost en inwoning zelf moet betalen. Dat was moeilijk. Je voelt je een bedelaar, maar aan de andere kant voelde ik dat God deze weg met mij wilde gaan. Toen ik aan

boord van het schip ging had ik genoeg om twee maanden aan boord te blijven, maar uiteindelijk heb ik zoveel van iedereen gekregen dat ik de volle acht maanden kon blijven. Het heeft mijn leven erg veranderd. Je leert in afhankelijkheid te leven. Om afhankelijk te zijn van giften, maar juist ook van God. Van de Afrikanen heb ik ook zoveel geleerd. Dat mensen 3 of 4 dagen in de rij staan voor de tandarts omdat ze pijn hebben... En ondanks alles blijven ze altijd vrolijk en optimistisch. Het was erg bijzonder om dat mee te maken.

Ik kijk nu anders tegen Nederland aan. Materialisme is niet meer belangrijk. Dat mensen zich druk maken om hun huis, hun auto, hun carrière; ik kan me er zo weinig bij voorstellen. Het heeft mijn geloof ook sterker gemaakt. Ik heb op de Anastasis ervaren hoeveel kracht er uitgaat van het gebed en ik voel me nu veel afhankelijker van God. Hij wil Zijn weg met mij gaan. In de toekomst zou ik graag weer in de zending willen werken, maar momenteel heb ik een baan in Nederland.”

Nederland en Europa kopen onrecht af

Door drs. Cors Visser

Het zal misschien verbazen, maar ieder jaar gaat er een netto geldstroom van de armste landen naar de rijke landen. Hoewel er vele miljarden aan hulpprojecten gegeven wordt, verdienen westerse economieën nog veel meer aan de relaties met Derde Wereldlanden.

Discussies over ontwikkelingssamenwerking of armoedebestrijding mogen dan ook niet verzanden in alleen gesteggel over percentages van het BNP voor ontwikkelingssamenwerking. Vandaar dat het wetenschappelijk instituut van de ChristenUnie een studie heeft gedaan naar armoedebestrijding. Dit denkwerk van beleidsmakers, politici en ontwikkelingswerkers uit en om de partij resulteerde in de publicatie *Gedeelde wereld, christelijke politiek en armoedebestrijding*. Het boekje is op 18 oktober vorig jaar aangeboden aan de staatssecretaris voor ontwikkelingssamenwerking, mw. A. van Ardenne.

Herstellen van onrecht

Centraal in het boek staat dat armoedebestrijding veel meer is dan alleen het uitdelen van voedsel en het bevorderen van landbouwprojecten e.d. Ontwikkelingssamenwerking, armoedebestrijding gaat in de eerste plaats om het herstellen van onrecht. Zo bestaan er nog veel structuren die arme landen arm houden. En wie houden die structuren in stand? Wij, in het rijke Westen. Door Europese subsidies op producten, met name landbouwproducten, kunnen deze onder de wereldmarktprijs gedumpt worden in Derde Wereldlanden. Daardoor hebben de plaatselijke producenten nauwelijks afzetmogelijkheden. Door het dumpen van gesubsidieerde melkpoeder is bijvoorbeeld een groot deel van de melkveehouderij op Jamaica ten gronde gegaan. Maar er zijn nog veel meer handelsbelemmeringen. Afschaffing van deze belemmeringen levert volgens het Landbouw Economisch Instituut jaarlijks 40 miljard dollar op voor de armste landen. NOVIB komt zelfs uit op 100 miljard dollar. Daar steekt de 4 miljard dollar van de Nederlandse regering aan ontwikkelingssamenwerking schril bij af.

Domweg eigenbelang

De belangrijkste reden om deze handelsbelemmeringen niet af te breken is domweg eigenbelang: het schaadt de binnenlandse economie. Overigens moeten we niet te naïef vertrouwen op liberalisering, daar moeten wel goede randvoorwaarden voor zijn (zie daarvoor het laatste nummer van *Denkwijzer*). Gerechtigheid, daar moeten de discussies om draaien. Juist vanwege die insteek kan de ChristenUnie haar profiel duidelijk maken. De voorstellen in *Gedeelde wereld* richten zich daar op. Niet alleen hulp geven, maar mensen de mogelijkheid bieden zichzelf te ontplooiën. Door het opheffen van handelsbelemmeringen, door het bijstaan in het opbouwen van de economie, door geen hulp te geven aan corrupte landen en door meer nadruk te leggen op de rol van (levensbeschouwelijke) maatschappelijke organisaties, zowel de Nederlandse als die in Derde Wereldlanden. Armoedebestrijding is niet gebaat bij eigenbelang, maar ook niet bij politiek van de goede bedoelingen.

Cors Visser is beleidsmedewerker van de Mr. G. Groen van Prinsterer stichting, het Wetenschappelijk Instituut van de ChristenUnie.

Het boek *Gedeelde Wereld* is voor € 12,50 te koop bij het Wetenschappelijk Instituut van de ChristenUnie: 033- 422 69 64 / www.wi.christenunie.nl

BLIK OP...

Voor de provincies Utrecht, Gelderland, Drenthe, Limburg en Zeeland zoekt Perspectief **regionaal contactpersonen**

Als regionaal contactpersoon ben jij het aanspreekpunt voor (potentiële) leden die graag actief willen worden in een lokale afdeling. Je begeleidt de lokale afdelingen in de oprichting en bent het aanspreekpunt voor al hun vragen. Daarnaast maak je deel uit van de commissie Intern. In deze commissie wordt nagedacht over het beleid voor lokale afdelingen.

Wij zoeken enthousiaste Perspectief'ers die:

- het leuk vinden om te organiseren
- goed met jongeren om kunnen gaan
- enthousiast, doortastend en sociaal bewogen zijn
- makkelijk contacten kunnen leggen en deze kunnen onderhouden

Heb je interesse in deze of andere functies binnen Perspectief of wil je nog meer informatie, bel dan met Klaas Pieter Derks (050-5281055) of stuur een mail naar kpderks@hetnet.nl.

**Altijd al actief willen zijn binnen Perspectief?
Dan is dit je kans.**

Politieke Verdieping zoekt

commissieleden

die hun kennis willen gebruiken om Perspectief meer inhoud te geven.

Je kunt bijvoorbeeld met enkele andere jongeren onderzoek doen op het gebied van jouw interesse. Dit zal op projectbasis worden gedaan. Zo heb je een duidelijk doel, en aan het eind van de rit een product in handen. Gevraagd wordt een voldoende hoog denkniveau en kennis op het bewuste terrein.

Mogelijkheden zijn:

- Werkgroep Economie
- Werkgroep Hoger onderwijs
- Werkgroep Bestuur

Maar heb je eigen ideeën? Die zijn ook van harte welkom. Je kunt op elk willekeurig onderdeel ons politiek programma HOUVAST.NL tegen het licht houden. Zo blijft het actueel en volledig.

Heb je interesse, mail of bel dan, met vermelding van je leeftijd, opleiding en een korte motivatie. Laat ook weten wat je zou willen doen. Mailen kan naar peterdekluyver@zonnet.nl. Of bellen naar 06 – 52 06 66 65.

...DE TOEKOMST!

ebate

CHRISTELIJK POLITIEK E-ZINE
WWW.EBATE.NL

EBATE IS EEN CHRISTELIJK POLITIEK E-ZINE DAT ELKE TWEE WEKEN VERSCHIJNT. BIJDAGEN IN EBATE WORDEN OP PERSOONLIJKE TITEL GESCHREVEN. OP DE SITE KAN WORDEN GEDEBATEERD OVER ARTIKELLEN EN STELLINGEN UIT EBATE EN NIEUWE DISCUSSIES KUNNEN WORDEN GESTART.

EBATE IS ER VOOR JOU: JIJ KUNT JOUW IDEEËN OVER (CHRISTELIJKE) POLITIEK EN DE SAMENLEVING OP EEN CONSTRUCTIEVE WIJZE VENTILEREN. EBATE WIL PRIKKELEN EN ONTWIJKT DAARBIJ GEEN POLITIEK GEVOELIGE ISSUES. EBATE RICHT ZICH OP DE ACTUALITEIT EN KIJKT OOK VOORUIT.

LOG IN, DOE MEE, DISCUSSIEER MEE OP WWW.EBATE.NL

EBATE IS EEN UITGAVE VAN PERSPECTIEF, CHRISTENUNIE-JONGEREN EN WORDT VERZORGD DOOR EEN ONAFHANKELIJKE REDACTIE.

Het nieuwe blad van Perspectief, voor jongeren van 12 tot 16 jaar

Vind jij
SPEKTAKEL,
ook zo'n spetterend blad?

BON En wil jij ook elk kwartaal >>>>>

- Ja**, ik word lid van Perspectief en ik ontvang **SPEKTAKEL** 4x per jaar
- Ik wil **meer info** ontvangen over **Perspectief-ChristenUnie jongeren**

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____

Plaats: _____

Tel: _____

E-mail: _____

Geboortedatum: _____

cool politiek
nieuws in je brievenbus?

Das een **makkie!**

FF invullen,
en het wordt voor je geregeld.

Perspectief

ChristenUnie-jongeren

Stuur deze bon in een envelop naar Perspectief o.v.v.

SPEKTAKEL, Postbus 439 • 3800 AK Amersfoort

>>> >>>>>> www.perspectief.nu